

Claus var ikke mere end lige faldet i søvn, da han vågnede ved, at Cille smækkede hoveddøren. Displayet på hans telefon viste 01.18. Hvad fanden skulle hun på den tid af døgnnet.

Det var ikke første gang, hun havde været væk om natten, men hun havde altid sagt, at han alligevel ikke ville forstå, hvis hun forklarede, hvad hun skulle.

Han stoled på hende. Selvfølgelig gjorde han det. Men det var sgu også lidt underligt, at hun sådan forsvandt midt om natten.

Nu besluttede han at følge efter hende. Hvis han skulle fri til hende i morgen, var han nødt til at finde ud af, hvad fanden det gik ud på.

Han skyndte sig at hoppe i de joggingbukser, der stadig var varme efter at have siddet på ham en hel dag og ud på trapperne.

Lyset i opgangen var stadig tændt, så han listede forsigtigt ned mod hoveddøren, så hun ikke opdagede, at han fulgte efter hende.

Uden for lejlighedsbygningen var der helt mørkt. Egentlig var der gadelamper, men pærerne var sprunget i de fleste lamper, og de kloge folk inden på kommunen havde åbenbart besluttet at vente til de kunne skifte alle lamper på én gang. Sangerparken var ikke et sted, de ville bruge for meget energi på.

Selvom der var helt mørkt var området endnu grimmere end i dagslys, og man skulle bo der for at turde at være der.

Claus listede sig ud af hoveddøren og nåede akkurat at se en rød baglygte dreje rundt om en bygning 50 meter nede af vejen.

Så han skyndte sig at hoppe på den nærmeste cykel og lydløst bevægede han sig hen mod det hjørne, lyset forsvandt rundt om.

Han drejede forsigtigt om hjørnet. Oppe i hovedet på ham kørte alle mulige scenarier rundt. Hvad fanden havde hun gang i.

Var det som hun sagde? Havde hun gang i noget overnaturligt? Selvfølgelig havde hun det. Det var jo det, hun havde fortalt. Han havde jo ikke grund til at tro andet.

Og hun havde jo gang på gang bevist, at hun havde evner ud over denne verden.

Hun kunne nævne ting, der var sket for ham uden, han selv havde fortalt hende det.

Han havde også kunne mærke en stigende trang til at gøre noget ved sin forpulede situation.

Lysten havde været der i mange år, men han havde aldrig været så tæt på at gøre noget, som efter han mødte Cille.

Så selvfølgelig passede det, hvad hun sagde.

Men tanken nagede ham alligevel. Hvad nu hvis det var noget andet, hun smuttede ud om natten for. I splitsekunder, han ikke var stolt af, så han for sig, at hun havde en anden mand.

Det ville han ikke kunne bære. Hvis han opdagede det, ville hans vej ud af kaffen og coken gå direkte i fængsel. Ikke fordi han ville gøre Cille noget - det kunne han ikke drømme om - uanset, hvad hun gjorde. Men hvis han så så meget som bare skyggen af en anden mands penis ramme Cille, så ville han gå berserk.

Han var én gang tidligere gået fuldstændig amokka, og det var gået ud over hans egen far.

Når man en hel barndom er vidende til at, det eneste menneske, man kan betro sig til, bliver tævet aften efter aften, så får man nok til sidst.

En aften, da Claus var blevet 17 år, kunne han ikke holde det tilbage længere. Han havde siddet og hørt musik på sit værelse, men til sidst kunne Eminem ikke længere overdøve hans mors skrig, og Claus gjorde noget, han burde have gjort mange år tidligere. Han sagde fra.

Han rev døren op ind til sine forældres soveværelse, hvor faren sad på kanten af deres seng med en flaske snaps i den ene hånd. Hans mor lå på gulvet. Fuldstændig rullet sammen som en rullekebab i fosterstilling.

Da hun opdagede, at han var kommet ind i rummet, tryglede hun ham om at gå igen, men Claus var ligeglad. For første gang nogensinde var han ligeglad med, hvad hans mor sagde. Ellers lyttede han altid til hende. Det var hende og ham mod resten af verden. Men i første omgang var de imod hans far og Patrick.

Hans storebror havde tidligt i livet taget sin fars parti i alt, og der var heller ikke nogen tvivl om, hvem faren bedst kunne li. Patrick var fars dreng, og Patrick fik dagligt at vide, hvor stolt hans far var af ham, og hvor stort et skvat Claus var.

“Pppatrik, du’ min søn. Klaws er mors.” Den hilsen sendte faren tit sammen med en sprutånde, der kunne holde alle på afstand. Også naboerne, der unægtelig måtte have hørt, hvad der foregik. Udadtil var de en pæn familie med jobs og bil og en af de familier, der rent faktisk fik betalt deres regninger til tiden. Men inden for hjemmet væggede var det en helt anden historien, og denne aften var det en helt anden regning, der skulle betales. Og det var en af de store.

Claus startede med at vriste snapsflasken fra sin far. I et snuptag var den ud af den hånd, der allerede var døddrukken, men aldrig for fuld til at lange øretæver ud.

“Hwwa fjanden lawer du, Klaws?”

Han sejlede rundt og forsøgte at rejse sig fra sengen, men benene gav i første omgang efter, så han væltede ned på sengen igen og flere forsøg fik han ikke, inden Claus med et velplaceret sving med flasken ramte sin far lige på næseryggen i en flodbølge af snaps og blod.

“Aaaww, fjor sjatan, Klaws”

Claus havde ikke skyggen af medlidenhed. Det opildnede ham kun at se sin far have ondt. Så han hældte det sidste snaps direkte i øjnene på ham med hyl og skrig som betaling og så gik han ellers løs med knytnæverne. Han oksede dem ind i sin far og fordelte dem jævnt over hele kroppen på ham suppleret med hårde albueslag lige i skridtet.

I starten skreg hans far som gris, der skal slagtes, men på et eller andet tidspunkt måtte han være stoppet, for i en pause mellem slagene, var det eneste Claus hørte sin mors stemme.

“Stop, Claus inden det er for sent,” sagde hun med en ikke-overbevisende og helt forsigtig stemme.

Så Claus blev ved, og var Patrick ikke kommet brasende ind i soveværelset et øjeblik efter, havde der nok været hegn rundt om Claus de næste mange år.

“HVAD FANDEN LAVER DU?!” Han flåede sin lillebror ned af farens forkomne krop.

“ER DU DA BLEVET HUNDREDE PROCENT PSYKOPAT?!”

Claus vristede sig fri af sin brors greb og hoppede op på faren igen, men det hele tog en endnu mere alvorlig og for alle uventet drejning, da Patrick greb en pistol, han havde i sin inderlomme.

“HOP NED CLAUS. JEG SKYDER KNOPPEN AF DIG!”

Nu skreg moren på en endnu mere hysterisk måde end de nogensinde havde hørt før, men Claus kendte sin bror godt nok til at vide, at det var bullshit. Det var ikke en rigtig pistol. Hvor fanden skulle han have den fra.

Så Claus hoppede ned af sin far og greb fat om pistolen til Patricks så store forbløffelse, at han tabte grebet om sit våben, og mens de to drenge kæmpede om at blive kampens hersker, skete der det, der altid sker, når to slås om et våben. Claus fik fumlet sig frem til at trykke aftrækkeren i bund - hvor herre bevares tænkte han, det er jo ikke et ægte våben - men et højt brag, et kæmpe skrig og en frygtelig masse blod senere, kom Claus på andre tanker.

Han havde skudt sin bror. Kuglen var gået ind lige under venstre knæ.

Det var rent kaos, det hele med en døddrukken og gennemsmadret far, en moderat tævet mor, en skudt storebror og en Claus, der så småt var ved at indse, hvad han havde gjort.

Det eneste, der var i stand til at kalde på hjælp var moren, men hun havde brug for at Claus ikke skulle bures inde. Han var hendes overlevelse - og kun endnu mere nu, så hun handlede resolut og tog kontakt til en gammel ven, der havde været læge - indtil han fik frataget sin autorisation.

Han kom hurtigt og fik tilset alle patienterne, og det kunne alt sammen klares med nogle bandager og et par piller han havde liggende. Og så talte de ikke mere om den sag.

Men hvis Claus havde været under sin storebrors tøffel tidligere, så var der ikke ord for hvor meget hans bror havde ham i sin hule hånd nu.

Hvis ikke Claus makkede ret, ville Patrick kunne ødelægge hans liv med et knips.

Så fra da af makkede Claus ret.

Tilbage i natten i Sangerparken var Claus kommet rundt om hjørnet og til sin store skræk så han Cilles scooter holde med lyset tændt og Cille oven på den og ved siden af den sad en mand oven på en handicapscooter.

Gud forbyde det. Det var en anden mand. Men det var meget værre end det.

Det var Patrick.